

Sygn. akt **XXV C 764/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR del. Anna Zalewska**

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) Bank SA w W.

o zapłatę, ustalenie – obniżenie salda kredytu

orzeka

I. Oddala powództwa,

II. Zasądza od powoda M. M. na rzecz pozwanego (...) Bank SA w W. kwotę 5.417,00 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt. XXV C 764/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2017 r. M. M. wniósł przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 36 145,22 zł, na która to sumę składają się następujące kwoty:

- 20 612,40 zł z tytułu rat kredytowych zapłaconych w okresie obowiązywania Aneksu nr (...) do Umowy kredytu hipotecznego nr (...), z dnia 27 lipca 2009 r.;

-15 532,82 zł z tytułu odsetek naliczonych od powyższego salda kredytu o kwotę dopłat 56 431, 69 zł, od dnia 7 kwietnia 2011 r. do dnia 7 kwietnia 2017 r.

wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o naprawienie szkody poprzez obniżenie salda kredytu o kwotę 56 431,69 zł, które podwyższone zostało z kwoty 412 246,80 zł do kwoty 468 678,49 zł na podstawie Aneksu nr (...) (oferta(...)) do umowy kredytu hipotecznego nr (...)z dnia 29 czerwca 2009 r.

M. M. zarzucił pozwanemu, nierzetelne zbadanie jego zdolności kredytowej w toku zawierania umowy z dnia 27 lipca 2009 r. Nadto powód wskazał, że za namową pozwanego zawarł niekorzystny Aneks do przedmiotowej umowy kredytu, na skutek którego saldo udzielonego powodowi kredytu z kwoty 412 246,80 zł (w dniu zawarcia umowy) wzrosło do kwoty 468 678,49 zł po prawie dwóch latach spłaty (w dniu 7 kwietnia 2011 r.). Pozwany Bank konstruując postanowienia Aneksu wprowadził powoda w błąd, co do pełnych konsekwencji i skutków zmian wprowadzanych Aneksem, bowiem powód z treści Aneksu nie mógł wywieść jak może zmienić się saldo kredytu po zakończeniu oferty.

Pozwany bowiem zapewniał, iż na skutek zawarcia przedmiotowego aneksu dojdzie jedynie do czasowego zwiększenia marży o 2,25 % w skali roku. W rzeczywistości natomiast koszt Aneksu oznaczał docelową zmianę pierwotnego oprocentowania z Umowy.

Zdaniem strony powodowej, Bank naraził powoda na ryzyko braku zdolności do spłaty wyższej raty kredytowej w związku z wyższym saldem kredytu i możliwe wypowiedzenie przez pozwanego umowy kredytowej oraz postawienie całego kredytu w stan wymagalności, co należy uznać za działanie wbrew dobrym obyczajom i rażąco naruszenie jego interesów.

Zastosowane przez pozwanego niejasne, nieprecyzyjne zapisy Aneksu, niedopełnienie przez niego obowiązków informacyjnych związanych z kosztem oferty „(...) względem powoda jest celowym wprowadzeniem go w błąd i stanowi nieuczciwą praktykę rynkową. Powód miał bowiem tylko jeden dzień na zapoznanie się z ww. ofertą. Powód nie miał świadomości, że podpisanie Aneksu wiąże się z istotną zmianą treści umowy, w zakresie wysokości salda zadłużenia, zmiany wysokości raty kredytu, czy zmiany stopy procentowej.

Na skutek bowiem zmian wprowadzonych Aneksem „(...)w okresie od 7 września 2009 do 7 kwietnia 2011, powód poniósł dodatkowy koszt w postaci odsetek liczonych od podwyższonego oprocentowania tj. wg. 3%. O 3,01 % faktycznie wzrosło oprocentowanie kredytu w związku z zawarciem ww. Aneksu.

Powód przedmiotowym pozwem dochodzi odszkodowania w wysokości równej sumie rat kredytowych zapłaconych w powyższym okresie tj. kwoty 20 612,40 zł. Ponadto powód dochodzi kwoty 56 431,69 zł zwiększonego salda kredytu, na skutek wprowadzonych do Umowy zmian Aneksem, a także kwoty 15 532,82 zł odszkodowania w wysokości równej sumie zapłaconych rat odsetkowych naliczonych od kwoty 56 431,69 zł w okresie od dnia 7 kwietnia 2011 r. do dnia 7 kwietnia 2017 r.

Gdyby powód otrzymał w Aneksie informacje o możliwych skutkach zmian wprowadzonych Aneksem tj. kalkulacje, które wskazywałyby na skutki dla Umowy w postaci zwiększonego salda o ponad 50 000 zł i harmonogramu spłat, wg którego saldo kredytu po 7 latach spłaty było większe od kwoty udzielonego kredytu, nigdy nie zdecydowałby się na taką ofertę (pozew k.4 – 23).

W odpowiedzi na pozew (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował w całości wyliczenia zawarte w pozwie. Spełnienie żądania powoda w zakresie kwoty 20 612,40 zł oznaczałoby zawieszenie spłaty rat kredytu na okres prawie dwóch lat bez żadnej podstawy faktycznej. Pozostałe, żądane kwoty również nie znajdują oparcia w stanie faktycznym. Pozwany wskazał, że spełnienie żądań powoda doprowadziłoby do sytuacji, w której powód zapłaciłby mniej niż to wynika z umowy kredytu. Pozwany wskazał, że skapitalizowane odsetki zostały opisane jako kredyt zgodnie z art. 2 ust 2 pkt 3 ówczesnie obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim.

(...) Bank S.A. wskazał również, że żadne podjęte przez niego działania w toku zawierania z powodem Aneksu (...) nie stanowiły i nie stanowią nieuczciwych praktyk rynkowych. Postanowienia przedmiotowego Aneksu były precyzyjne i przejrzyste i w żaden sposób nie wprowadzały powoda w błąd.

Pozwany z daleko posuniętej ostrożności procesowej podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia (odpowiedź na pozew k.86 – 97).

Strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe, aż o zamknięcia rozprawy (Pismo procesowe powoda z dnia 30 sierpnia 2017 r. k.107 – 115, stanowiska stron wyrażone na rozprawie w dniu 05 stycznia 2018 r, k.128 oraz w dniu 23 marca 2018 r. k. 150, pismo procesowe pozwanego z dnia 25 stycznia 2018 r. k.137- 139).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 czerwca 2009 r. M. M. zawarł z (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...), umowę kredytu hipotecznego – kredyt (...), nr (...).

Celem umowy było sfinansowanie przez powoda zakupu nieruchomości na rynku wtórnym. Pozwany udzielił powodowi kredytu w wysokości 412 246,80 zł, na który składała się kwota 400 000 zł na rzecz zbywcy nieruchomości, kwota 434 zł opłat okolicznościowych oraz kwota 11 812,80 zł z tytułu składki na ubezpieczenie na wypadek utraty źródła dochodu. Marża Banku w dniu udzielenia kredytu wyniosła 9,9 %, natomiast docelowa marża kredytu Banku wynosił miała 7,9 %. Oprocentowanie kredytu na dzień jego udzielenia wynosiło 9,9 %.

Całkowity koszt kredytu na moment sporządzenia umowy wynosił 1 643 664,60 zł (umowa kredytu hipotecznego – kredyt (...) k.34 – 37)

W dniu 27 lipca 2009 r. M. M. podpisał Aneks nr (...) do Umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 29 czerwca 2009 r. przedmiotem którego była zmiana postanowień Umowy Kredytu Hipotecznego, zawartej pomiędzy stronami w związku ze skorzystaniem przez kredytobiorcę z Oferty (...) (...) na podstawie której kredytobiorca uzyskał prawo do odroczenia zapłaty części rat odsetkowych przez okres 24 miesięcy z jednoczesnym podwyższeniem marży o 2,25 pp.

Zgodnie z § 1 ust 1 Aneksu, strony ustaliły, że zmianie ulegną zasady oprocentowania kredytu w ten sposób, że przez okres 24 miesięcy oprocentowanie kredytu będzie wynosić 12,91 % .

W aneksie zawarto również klauzulę, o treści: w celu uniknięcia wątpliwości Kredytobiorca niniejszym potwierdza, iż wyraża zgodę na podwyższenie przez Bank przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego Aneksu marży Banku, zgodnie z powyższą tabelą o 2,25 % w skali roku.

Zgodnie z ust. 2 Bank wyraził zgodę na odroczenie płatności części rat odsetkowych. W okresie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego Aneksu Kredytobiorca zobowiązany był do zapłaty rat odsetkowych obliczonych przez Bank w oparciu o stałe oprocentowanie wynoszące 3 % w skali roku. Odroczone części rat odsetkowych miały być oprocentowane na warunkach określonych ust. 1 Aneksu.

W ust 7 ustalono, iż dotychczasową treść Części Szczególnej Umowy pkt VIII skreśla się, a w to miejsce wpisuje się nową treść w brzmieniu:

VIII Indywidualne zapisy w Umowie Kredytu:

a) Opłata za wcześniejszą spłatę:

- w okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przedmiotowego Aneksu: 4,50 % od salda kredytu pozostającego do spłaty;

- po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego Aneksu 2,25 % od salda kredytu pozostającego do spłaty;

- po 24 miesiącach od dnia wejścia w życie niniejszego Aneksu: brak

W dalszej części tj. W pkt VIII lit c i d wskazano, że całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia Aneksu wynosi 1 972 186,92 zł, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień sporządzenia Aneksu (...) wynosi 12,92 %.

W § 2 przedmiotowego Aneksu, powód potwierdził otrzymanie rzetelnej i pełnej informacji o wybranej ofercie (...) i oświadczył, że jest świadomy parametrów kredytu w trakcie trwania ww. oferty jak i po jej upływie. (k.46)

W dniu 14 września 2016 r. M. M. skierował do pozwanego pismo reklamacyjne, zmierzające do ugodowego rozstrzygnięcia sporu, polegającego na częściowym usunięciu skutków Aneksu (...) tj. zażądał zwrotu kwoty 15 4600 zł z tytułu podwyższonej o 2,25 pp. Marży w czasie obowiązywania Aneksu, wraz z odsetkami od dnia skapitalizowania tej kwoty do dnia zwrotu środków (k.52- 52v).

W odpowiedzi na powyższa reklamację, pozwany Bank pismem z dnia 21 października 2016 r. odmówił zaspokojenia roszczeń powoda (k.53- 53v).

Pismem z dnia 22 listopada 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 20 664,30 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. (k.54-55).

Od zawarcia z kredytobiorcami ww. Aneksu, doradcy klientów otrzymywali prowizję o wysokości 0,2 % kredytu. Podczas oferowania produktu zawartego w Aneksie (...)przekazywano kredytobiorcy ogólną informację, iż saldo kredytu wzrosło, nie przedstawiano ww. informacji w formie jakiegokolwiek kalkulacji. Brak było również możliwości negocjowania postanowień Aneksu (zeznania świadka J. S. (1) k. 128 – 129).

Kredytobiorca zrezygnował z przedmiotowej oferty związane z ww. aneksem w dniu 18.04.2011 r. (przed terminem obowiązywania), co spowodowało jej wcześniejsze rozliczenie – w dniu 20.04.2011 r. (pismo z dnia 21.10.2016 r. – k. 53).

Sąd poczynił powyższe ustalenia faktyczne na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy, a wyszczególnionych powyżej dokumentów, których prawdziwość, ani treść nie była zakwestionowana przez żadną ze stron. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął również pod uwagę zeznania świadka J. S. (2), które były spójne, a także znajdowały oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Ponadto zeznania świadka Sąd ocenił, jako wiarygodne, a jego postawę wobec stron za neutralną. Sąd nie podzielił obaw pozwanego, że świadek może zeznawać na jego niekorzyść, z uwagi na prowadzone pomiędzy świadkiem a pozwaną procesy sądowe.

Oceniają natomiast same zeznania M. M., Sąd obdarzył je wiarygodnością wyłącznie w zakresie w którym korelują one z pozostałym materiałem dowodowym. W szczególności Sąd nie był związany wykładnią spornych stosunków prawnych, zaprezentowaną przez powoda, a także przedstawionymi przezeń wyliczeniami, co do rzekomej szkody, którą doznał Kredytobiorca.

Wobec obiektywnie postrzeganej przejrzystości i jasności poszczególnych zapisów umownych odnoszących się do głównych świadczeń stron, podstaw faktycznych i prawnych wywiedzonego roszczenia, Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie sposobu rozumienia przez niego poszczególnych postanowień umownych. Wobec rozbieżności wykładni zapisów umowy i aneksu łączącego strony do ich wykładni należało zastosować tzw. kombinowaną wykładnię oświadczeń woli. Zważywszy, iż treść łączących strony stosunków prawnych została utrwalona w formie pisemnej, należało przyjąć, iż strony postanowiły ułożyć ww. stosunki prawne tak jak wynika to z treści oświadczeń woli złożonych w dokumentach prywatnych w postaci ww. umowy i aneksu, podpisanych własnoręcznie przez powoda.

Sąd oddalił natomiast wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. K., jako zbędnego do rozpoznania sprawy. Dowód z zeznań ww. świadka miał bowiem zostać przeprowadzony na okoliczność oferowania powodowi kredytu hipotecznego nr (...) oraz Aneksu (...)poprawności procesu sprzedaży, dokładnego opisu oferowanych produktów oraz braku wprowadzenia powoda w błąd co do kosztów aneksu. Sąd uznał, że powyższe okoliczności zostały już w wystarczający sposób wyjaśnione złożonymi dokumentami.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości na okoliczność wysokości szkody poniesionej przez Kredytobiorcę. Motywem podjętej przez Sąd decyzji procesowej był fakt, iż tego rodzaju dowód przeprowadzany jest wyłącznie w sytuacji gdy poszczególne sporne okoliczności faktyczne wymagają wiedzy specjalnej, której orzekający w sprawie Sąd nie posiada (zob. art. 278 § 1 k.p.c.). Na kanwie niniejszego postępowania, faktyczny spór między stronami opierał się de facto na odmiennym rozumieniu poszczególnych zapisów umownych, a właściwie braku ich zrozumienia przez Kredytobiorcę.

Opinia biegłego z zakresu rachunkowości miała stanowić wyłącznie matematyczne odzwierciedlenie stanu faktycznego sprawy, w oparciu o łączące strony stosunki prawne. Zadaniem tego rodzaju opracowań specjalistycznych nie jest

tworzenie podstawy faktycznej lecz jej przełożenie na czynniki pierwsze pozwalające zrozumieć zastosowane przez strony umowy mechanizmy. Z tego też względu, wniosek należało oddalić.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Powód wywodzi swoje roszczenie na podstawie przepisów o ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom (dalej: u.p.n.p.r.), wskazując, że pozwany podczas oferowania, a następnie zawarcia z powodem, jako konsumentem Aneksu (...) zastosował nieuczciwą praktykę rynkową i wprowadził go w błąd, co do pełnych konsekwencji i skutków zmian wprowadzonych aneksem.

Zgodnie z art. 4 ust 1 – 2 u.p.n.p.r. Praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzecznego z prawem kodeksu dobrych praktyk. Praktyki te nie podlegają ocenie w świetle przesłanek określonych w ust. 1. (ust 2)

Za działanie wprowadzające w błąd w rozumieniu art. 5 ustawy o p.n.p.r. można uznać tylko takie działanie, które powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Praktyka rynkowa wprowadzająca w błąd musi zatem posiadać moc kierowania wyborem konsumenta. Dokonanie oceny wprowadzenia w błąd wymaga przy tym odniesienia do adresata, którym jest przeciętny konsument (Małgorzata Sieradzka, Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, Komentarz, Oficyna Wolters Kluwers, Warszawa 2008 str. 92).

Zgodnie natomiast z art. 12 ust 1 pkt 4 u.p.n.p.r. w razie dokonania nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać: naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, mając na uwadze wynik postępowania dowodowego, należy skonstatować, iż zarzuty stawiane pozwanej, zdaniem Sądu wynikają z braku chociażby pobieżnego przeanalizowania aneksu (na etapie jego zawierania), w którego treści zawarto wszelkie przewidziane prawem elementy konstrukcyjne kwestionowanego stosunku prawnego, które pozwalały przy dochowaniu minimum staranności oczekiwanej od przeciętnego człowieka dbającego należycie o swoje interesy, dokonać samodzielnej oceny opłacalności oferty Banku.

Postanowienia umowne w tym zakresie zostały, w ocenie Sądu, przedstawione w sposób jasny, zrozumiały i przejrzysty.

W aneksie przedstawiono sposób płatności rat kredytowych w okresie karencji, oraz wiążące się z tym skutki. W treści aneksu wskazano także całkowity, szacowany koszt kredytów na dzień zawarcia aneksu. W aneksie umowy wyartykułowano wyraźnie(§ 1 ust. 1 - k. 46) nie tylko sposób obliczania oprocentowania kredytu, ale także oprocentowania odroczonej raty odsetkowych, które w myśl § 1 ust. 2 oprocentowano na zasadach określonych w § 1 ust. 1 aneksu.

Kredytobiorca dysponując pierwotnym brzmieniem umowy, zawierając przedmiotowy aneks mógł bez problemu oszacować bez przedstawiania mu kalkulacji kredytu jakie skutki finansowe wiążą się z zawarciem aneksu. Było to proste nie wymagające wiedzy specjalistycznej z zakresu ekonomii czy też prawa, matematyczne porównanie

następujących kwot: 1 643 664,60 zł stanowiącej koszt kredytu na dzień zawarcia umowy oraz kwoty 1 972 186,92 zł stanowiącej całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia Aneksu (...).

Należy również mieć na uwadze, że powód w § 2 Aneksu złożył oświadczenie, że potwierdza otrzymanie rzetelnej i pełnej informacji o wybranej przez siebie ofercie „(...)” oraz że jest świadomy parametrów kredytu w trakcie trwania ww. oferty jak i po jej upływie.

Skorzystanie powoda z oferty „(...)” było suwerenną decyzją powoda, koszty tego Aneksu zostały wprost wskazane w jego treści.

Przy uznaniu czy doszło do wprowadzenia powoda w błąd nie ma natomiast znaczenia przekonanie M. M. o skutkach zawarcia ww. Aneksu.

Warto w tym miejscu przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1997 r. o sygn. CKN 91/97 (Lex 79941), którym uznano, iż niespełnienie oczekiwań strony umowy odnośnie do sposobu jej wykonania przez drugą stronę i związane z tym twierdzenie, że nie doszło do właściwego wykonania umowy w żadnym razie nie stanowi podstawy do przyjęcia, że umowa została zawarta w warunkach błędu co do treści czynności prawnej. Błąd oznacza mylne wyobrażenie o istniejącym stanie rzeczy lub mylne wyobrażenie o treści złożonego oświadczenia woli, nie odnosi się do sfery motywacyjnej; nadto błąd dotyczyć musi stanu istniejącego w momencie zawierania umowy, nie zaś okoliczności, które nastąpiły w toku wykonywania umowy, doprowadzając stronę do przekonania, że decyzja o jej zawarciu była błędna.

Powód wskazał, że nie był zmuszony żadnymi okolicznościami życiowymi, by skorzystać z tego typu „ulgi” w spłacie kredytu. Powyższą decyzję podjął upatrując w niej korzystne dla siebie rozwiązanie, które jednak nie spełniło jego oczekiwań.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do zastosowania przez pozwaną praktyki rynkowej polegającej na wprowadzeniu powoda w błąd. Działania rynkowe pozwanej nie były również sprzeczne z dobrymi obyczajami, ani też w sposób istotny nie zniekształcały lub mogły zniekształcać zachowań rynkowych powoda zarówno przed przystąpieniem, w trakcie jak i po przystąpieniu do oferty (...)

Wbrew twierdzeniom powoda, za nieuczciwy charakter praktyki handlowej pozwanego nie sposób uznać, fakt że powód miał jedynie jeden dzień na zapoznanie się z treścią Aneksu. Aneks był sporządzony przejrzysto i czytelnie. Ponadto jego treść znajdowała się na dwóch stronach formatu A4. Zapoznanie się więc z aneksem nie mogło przysporzyć specjalnych kłopotów. Należy także podkreślić, że powód ma wyższe wykształcenie ekonomiczne, zajmuje się sprzedażą (sprzedaje produkty ubezpieczeniowe), prowadzi działalność gospodarczą. Przyjąć więc można, że posiada on wystarczający stopień rozeznania w tego typu sprawach. Brak jest też dowodu na okoliczność tego, by decyzja o przystąpieniu do aneksu została na nim w jakikolwiek sposób wymuszona.

Nie została spełniona zatem już pierwsza z przesłanek warunkujących przyznanie powodowi odszkodowania na podstawie art. 12 ust 1 pkt 4 u.p.n.p.r. , a zatem nie doszło do dokonania przez pozwaną nieuczciwej praktyki rynkowej.

Pozostałe przesłanki warunkujące odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie ww. przepisu to: wystąpienie szkody o charakterze majątkowym lub niemajątkowym, stosowanie przez pozwanego przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej, wystąpienie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem wyrządzającym szkodę a zaistniałą szkodą oraz wina po stronie pozwanego przedsiębiorcy jako sprawcy nieuczciwej praktyki rynkowej.

U podstaw wystąpienia przez konsumenta z roszczeniem o naprawienie wyrządzonej szkody leży rzeczywista szkoda, która powstała po jego stronie, lub utrata spodziewanych korzyści. Należy pamiętać, że odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę powstaje tylko w sytuacji zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą powstałą (zaistniałą) po stronie konsumenta a nieuczciwą praktyką rynkową dokonaną przez przedsiębiorcę jako zdarzeniem

wyrządzającym szkodę (I. Oleksiewicz, Komentarz do art.12 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym Stan prawny: 2013.01.01 LexisNexis, 2013, Lex: 9532).

Biorąc pod uwagę powyższe, w żaden sposób nie można było stwierdzić, iż pomiędzy działaniem pozwanego, które nie było działaniem sprzecznym z dobrymi obyczajami, i nie prowadziło powoda w błąd, a rzekomą szkodą istnieje normalny związek przyczyny.

Mając na uwadze wszystkie powołane okoliczności Sąd oddalił wywiezione przez M. M. powództwo.

Kwestią irrelevantną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostaje natomiast podniesiona przez powoda okoliczność, dystrybuowania przez pozwaną „aneksów kredytowych” w ramach własnej sieci sprzedaży – poprzez doradców (...) Bank S.A., a także poprzez sieci sprzedawców – doradców (...) S.A., którym to doradcom pozwana wypłacała wynagrodzenie prowizyjne.

Odnosząc się także do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, Sąd uznał, że zarzut ten był zasadny. Roszczenie, z którym wystąpił powód stanowi roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, a zatem zgodnie z art. 442¹ k.p.c. ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego – pisma z dnia 21.10.2016 r. wynika, że postanowienia aneksu miały obowiązywać od dnia 27.07.2009 r. do dnia 26.07.2011 r. Jednak kredytobiorca (powód) złożył do Banku rezygnację z oferty(...) w dniu 18.04.2011 r. Aneks ten został rozliczony w dniu 20.04.2011 r. (k. 53). Od tego też momentu - w ocenie sądu – rozpoczął się bieg terminu przedawnienia roszczenia. Nie sposób więc nie przyjąć, uwzględniając także kwestie dotyczące osoby powoda (jego wykształcenia, zatrudnienia), że nie był on świadom szkody – czy też, iż w ciągu następnych trzech lat wiedzy na ten temat nie pozyskał. Upływ trzech lat to okres wystarczający, by uzyskać wiedzę o tym, że danym czynem została wyrządzona szkoda. Wobec powyższego, powód pozwem z dnia 27.04.2017 r. dochodzi roszczenia w istocie przedawnionego (przedawnienie nastąpiło z dniem 20.04.2014 r.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany poniósł koszty obrony swych praw, w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu w sprawie niniejszej, a także datę wniesienia powództwa Sąd na podstawie § 2 ust 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokacie ((Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej.